

YU ISSN 0027-8084

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКОХРВАТСКИ ЈЕЗИК

НАШ ЈЕЗИК

XXIV/3

**БЕОГРАД
1980.**

НАШ ЈЕЗИК

Књига XXIV (нова серија)

Св. 3

САДРЖАЈ

Јован Суботић као граматичар (ИРЕНА ГРИЦКАТ)	95—106
О граматичкој информацији и семантичкој идентификацији у великом описном речнику (ДАРИНКА ГОРТАН-ПРЕМК)	107—114
О дефиницијама у Речнику САНУ (МИЛОРАД ДЕШИЋ)	115—128
Нека размишљања о класификацији и о промени глагола у савременом српскохрватском језику (ТАТЈАНА П. ПОПОВА)	129—138
Још о класификацији српскохрватских глагола (МИТАР ПЕШИКАН)	139—146

Језичка култура

Нека размишљања о стандардизацији нашега језика (АСИМ ПЕЦО)	147—152
Бринемо ли се довољно о језику (ДРАГО ЂУПИЋ)	152—161
О значењу придева <i>йисмен</i> (АСИМ ПЕЦО)	161—163
Дистинктивна вредност придевских облика <i>йисан</i> , <i>йисани</i> и <i>йисмен</i> , <i>йисмени</i> (ЕГОН ФЕКЕТЕ)	163—169
Једна непотпуна синтагматска детерминација (ДРАГО ЂУПИЋ)	169—172
Језик песника (ЈОРДАН МОЛОВИЋ)	172—173
О неким питањима из области норме књижевног језика (уз прилог Ј. Моловића) (СЛОБОДАНКА БОШКОВ)	173—177

НЕКА РАЗМИШЉАЊА О КЛАСИФИКАЦИЈИ И О ПРОМЕНИ ГЛАГОЛА У САВРЕМЕНОМ СРПСКОХРВАТСКОМ ЈЕЗИКУ

При опису система савременог језика суштинску улогу, како на теоретском тако и на практичном плану, има класификација која узима у обзир међусобни однос појединих структурних типова модела који се односе и на промену речи и на грађење речи. При томе се може сматрати да је класификација оптимална ако задовољава неке захтеве, и то:

а) Класификација мора бити логична, тј. треба да се заснива на принципу који мора бити доследно спроведен.

б) Класификација треба да буде рационална, тј. да максимално обухвата класификовани материјал, уз минимум изузетака.

ц) Она не треба да буде гломазна и тешка за усвајање, тј. треба да је применљива у пракси.

д) Ако се ради о савременом језику, она треба да се држи строго синхроног плана, другим речима у класификацији не треба да буде било каквих историјских објашњења нити мотивација.

Једно од најинтересантнијих и најактуелнијих питања савремене граматике српскохрватског језика јесте питање класификације глагола, тј. издвајања глаголских врста. У наше време међу југословенским лингвистима опажају се две тенденције у решавању овог питања. Најраспрострањенија је класификација коју је у своје време дао А. Белић,¹ и коју су прихватили многи научници — граматичари, а међу њима и аутор синтетичног рада из граматике савременог српскохрватског језика М. Стевановић², истина у нешто измењеном облику. Узимајући у обзир однос инфинитивне и презентске основе, А. Белић је све „правилне“ глаголе (по Стевановићевој терминологији „глаголи са правилним односом основа“) поделио на осам врста. Стевановић је тај број смањио на седам. То су следеће врсте: I. Ø — E, II. A — E (орати — орем, а Стевановић овде убраја и глаголе V врсте), III. НУ — НЕ, IV. Ø — JE, A (ова) — JE, V. A — E, VI. A — A (E — E), VII. E, И — И, VIII. A —

¹ А. Белић, Савремени српскохрватски језик, књ. I—II. Б., 1948—49.

² М. Стевановић, Савремени српскохрватски језик. Књ. I, Београд, 1964.

— И. Приликом описивања глаголског система Св. Марковић³ се такође придржава ове класификације, али констатује неке њене слабости и уноси у њу суштинске допуне. И Јосип Хам полази од упоређивања двеју основа, те издваја девет глаголских врста које групише у три групе: I. глаголи код којих се основе не подударају, II. глаголи код којих се једна основа проширује у односу на другу и III. глаголи код којих се инфинитивна и презентска основа подударају.⁴

Загребачки научници Брабец, Храсте и Живковић⁵ придржавали су се другачијег принципа у класификацији глагола. Полазећи од инфинитивне основе, и заправо од тога да ли је она изведена или није, они издвајају шест основних врста: I. глаголи код којих је основа једнака корену — ЧУТИ, ТРЕСТИ, II. са основом на -НУ, III. -Е (< Ћ), IV. -И, V. -А, VI. -ОВА/ЕВА, -ИВА и низ подврста или група унутар њих, у зависности од карактера презентске основе или специфичности у грађењу појединих облика, итд. Аутори се не придржавају строго синхроног принципа и групишу појаве које са тачке гледишта савременог језика не припадају истом типу (тако су, на пример, у истој врсти глаголи као што су ТРЕСТИ и УМЈЕТИ или ЧУВАТИ, ВЕЗАТИ, СИЈАТИ).

У читавом низу радова који описују морфолошки систем савременог српскохрватског глагола уопште се и не даје класификација глагола.

Лако се уочава да дате класификације доста исцрпно одражавају постојеће структурне односе између глаголских основа у савременом српскохрватском језику. Број глагола који није обухваћен овим класификацијама у принципу је мали и они се доста лако могу сврстати у посебне групе тзв. „неправилних“ глагола, или се могу унети у наведене врсте као подврсте. Ипак, ове класификације, у којима је очигледна вишиша детаљизација, по правилу не одражавају принцип продуктивности и непродуктивности појединих глаголских врста, а, с друге стране, недовољно узимају у обзир типове глаголских промена. На пример, са гледишта грађења облика, нема никакве основе да се на различите врсте деле глаголи као што су НОСИТИ, ВИДЕТИ с једне, и ДРЖАТИ с друге стране.

Држећи се устаљене граматичке традиције, поћи ћемо од поставке да се у српскохрватском језику, као и у другим словенским језицима, различити глаголски облици граде од двеју основа — презентске и инфинитивне. При томе дистрибуција иде овим путем:

Од презентске основе се граде:

а) садашње време

³ Св. Марковић, Фонетика и морфологија. Сарајево, 1974.

⁴ Јосип Хам, Кратка граматика хрватско-српског језика за странце. Загреб, 1967.

⁵ Брабец, Храсте, Живковић, Граматика хрватско-српског језика, V издање, Загреб, 1963.

- b) императив
- c) посебни облик футура II
- d) глаголски прилог садашњи
- e) инфинитивна конструкција са ДА
- f) делимично имперфекат

При томе облици под а, с, е представљају истоветна образовања.

Од инфинитивне основе се граде:

- a) инфинитив
- b) аорист
- c) делимично имперфекат
- d) прилог времена прошлог
- e) радни глаголски придев
- f) перфекат
- g) посебни облици за футур II
- h) плусквамперфект
- i) потенцијал.

На први поглед се може учинити да је веће „оптерећење“ на инфинитивној основи. Али, ако се узме у обзир да облици под e, f, g, h, i садрже у себи исти глаголски придев, онда питање „оптерећења“ може да се појави у другачијој светлости, тј. може се говорити о равномерној дистрибуцији. Сматрам, ако се узме у обзир фреквентност употребе најбројаних глаголских облика, а истовремено ширина употребе неких дублетних облика (на пример конструкције са ДА која замењује инфинитив), да се чак може претпоставити да презентска основа има активнију улогу у грађењу облика. Али ствар није у томе. Желели бисмо да скренемо пажњу на још један детаљ. Каква су обележја презентске и инфинитивне основе битна у грађењу облика, а очигледно и у грађењу речи? Мислимо да је за презентску основу важно каква је њена морфемска структура, тачније речено конкретна крајња фонема у основи, док је за инфинитивну основу битна само чињеница да ли се завршава на сугласничку или самогласничку фонему (само је у ограниченом броју случајева битно супротстављање крајњег А и не —А).

Чини нам се да је подела глагола на врсте која полази од обе основе за савремени српскохрватски језик нецелисходна. Рекли бисмо да је, пре свега, ради економичнијег и тачнијег описа система, умесније да се класификација врши полазећи од једне основе, уз издвајање подврста на бази друге основе. Сматрамо да основу садашњег времена треба узети као основу која је битна за врсту.

Овде је неопходно да учинимо извесну дигресију.

Ради се о томе да, пре свега, треба одредити морфолошке границе сваке основе, другим речима, треба се договорити шта ће се сматрати

као основа, шта као флексија, тј. где треба повући границу између морфема. О овом питању у сербокroatистици не постоји јединствено мишљење.

Што се тиче инфинитивне основе, међу ауторима нема неслагања. У односу на презентску основу постоје различити ставови. Питање је куда да се сврстају морфеме А, Е, И (исп. ПИТАМ, ВЕЖЕМ, ВОЛИМ) — у презентску основу или наставак. Већина југословенских аутора, нарочито аутори практичних граматика, као и многи страни, међу њима и совјетски граматичари, сматрају да наведени морфи припадају наставку⁶. У низу радова је присутан двојак став. Тако Хам теоријски ове морфе приписује презентској основи, али истовремено, када се говори о грађењу облика садашњег времена, ови се елементи доследно чувају и у наставку.⁷

М. Стевановић заузима другачију позицију. Он крајње А, Е, И приписује основи и не укључује их у наставке садашњег времена. Ипак, када се говори у конкретним облицима презента, а посебно о 3. лицу множине, аутор уводи појам „наставка за облик“. Осим тога, буди опрез и сама интерпретација односа основе и флексије у 3. лицу множине.⁸ Недоследност у тумачењу односа основе и флексије у 3. лицу множине није избегао ни С. Марковић⁹, који у основи има исти став као и М. Стевановић.

Предлажемо да се као презентска основа сматра онај део глагола који остаје када се одбаци наставак 1. лица јед. -М, или да се једноставно узме 3. лице јединине. У овом случају сви ће глаголи у савременом српскохрватском језику испољити извесно јединство:

1. Презентска основа свих глагола се може завршавати само на самогласник.

2. Инвентар фонема којима се завршава основа садашњег времена састоји се од три могуће варијанте: А, Е, И. Оне се могу сматрати као крај основе, или као неки посебни форманти који је карактеришу. Није битно како ће се они звати, важно је то да ови елементи припадају основи, а не наставку.

Због економичности и практичне сврсисходности, о чему смо већ говорили, предлажемо да се класификација глагола савременог српско-

⁶ Брабец, Храсте, Живковић, наведено дело, стр. 117.

П. А. Дмитриев, Г. И. Сафронов. Сербо-хорватский язык. Л., 1975, стр. 65. Исп. И. В. Арбузова, П. А. Дмитриев, Н. И. Сокаль. Сербо-хорватский язык. Л. 1965.

Сличног се гледишта држи В. П. Гудков у књизи: Сербохорватский язык. М. 1969. са очигледном контрадикцијом у фусноти на стр. 49.

⁷ Ј. Хам, наведено дело, стр. 92 и даље.

⁸ М. Стевановић, наведено дело, стр. 345.

⁹ С. Марковић, наведено дело, стр. 197.

хрватског језика врши према презентској основи. Тако се могу издвојити три глаголске врсте: I. А-врста, II. И-врста и III. Е-врста. Унутар сваке врсте могу се издвојити подврсте или типови глагола које одређује њихов структурни модел. У вези са овим може се одредити инвентар инфинитивних основа у оквиру сваке врсте. Глаголи сваке врсте имају заједничке особине у процесу грађења облика. О томе ће касније бити речи.

У вези са предложеним границама морфема код глагола мења се, природно, и појам наставака садашњег времена. Тако су наставци презента потпуно једнообразни:

једнина	1. — М	2. — Ш	3. — Ø
множина	1. — МО	2. — ТЕ	3. —ЈУ, —У, —Е. тј.

постоје три варијанте наставака од којих свака припада одређеној глаголској врсти. Мислим да горе речено дозвољава да се искаже „јеретичка“ мисао о неприхватљивости, боље речено сувишности појма конјугације у српскохрватском језику, наравно у смислу врсте конјугације. И заиста, ако сви глаголи имају исте наставке који се додају на тачно одређену основу, онда је логично да се број конјугација смањи на једну или, другим речима, да се уопште не издвајају типови конјугација.

Као аргуменат против оваквог става може се истаћи облик 3. лица множине глагола типа ПЕЧЕМ — ПЕКУ где у 3. лицу множине нема алтернације Г//Ж, К//Ч, Х//Ш која је карактеристична за презентску основу у осталим лицима. Одмах ћу рећи да је број сличних глагола веома мали, да сви припадају једном структурном типу и да се овде може формулисати правило којим се унапред даје модификација парадигме. Навођење списка ових глагола такође је сасвим реална могућност.¹⁰

На први поглед битнија замерака би била указивање на привидну неједнакост основе (наставка у 3. лицу множине што се обично и узима у обзир приликом одређивања границе морфема: исп. ТРЕСЕ-М/ТРЕС-У, али ПИТА-М/ПИТА-ЈУ. Овде бисмо желели да искажемо једно мишљење које је резултат посматрања промене српскохрватског глагола.

При грађењу облика у систему српскохрватског глагола се испољава јасна закономерност: флексије са иницијалним консонантом или оне са Ø додају се пуној основи глагола, а флексије са иницијалним вокалом изазивају редуцију крајњег вокала основе. Овај међусобни утицај глаголске основе и флексије карактеристичан је не само за све облике проштих времена, већ се запажа и код грађења императива. Аналогни утицај се види и између основе и суфикса непроменљивих глаголских облика.

¹⁰ В. на пример, аналогна решења на материјалу именичке промене која је дао П. Ивић у раду: Система падежних окончаний существительных в сербохрватском литературном језику. У књизи Русског и славјанског језикознание. К 70-летию чл-корр. АНСССР Р. И. Аванесова. „Наука“. М. 1972.

Прегледности ради дајемо флективне морфеме глаголских времена у следећој табlici:

Глаголски облик	Једнина		Множина	
	наставка са почетним вокалом	наст. са поч. конс. и Ø	наставка са поч. вокалом	наставка са поч. конс. и Ø
Презент	1. '	-М		-МО
	2.	-Ш		-ТЕ
	3.	-Ø	-Е -У	-ЈУ
Аорист	1. -ОХ	-Х	-ОСМО	-СМО
	2. -Е	-Ø	-ОСТЕ	-СТЕ
	3. -Е	-Ø	-ОШЕ	-ШЕ
Имперфекат	1. -ах, -ијах	-х	-осмо, -ијасмо	-СМО
	2. -аше, -ијаше	-ше	-асте, -ијасте	-СТЕ
	3. -аше, -ијаше	-ше	-аху, -ијаху	-ХУ

Горе формулисана закономерност решава питање привидне неједнакости основе и наставна у 3. лицу множине презента.

Како се конкретно може приказати класификација глагола? Које заједничке особине има свака глаголска врста?

1 врста

Овој врсти припадају глаголи са основном садашњег времена на -А. Ту долазе неизведени глаголи као што су ЗНАТИ, ИМАТИ и глаголи изведени помоћу суфикса -А- (РУЧАТИ, ВРАЂАТИ, ДЕБЉАТИ, ГОРЧАТИ, РАЂАТИ, ЗАТВАРАТИ и др.), -КА — (ТИКАТИ, СЕЦКАТИ), -АРА — (ЛУПАРАТИ), -УЦКА — (ДРЕМУЦКАТИ), -ВА/ -АВА (УМИВАТИ, РЕШАВАТИ) и високопродуктивни тип глагола са суфиксом -ИРА- који су изведени од интернационалних основа (ДЕБАТИРАТИ, МАРКИРАТИ, ДЕКЛИНИРАТИ, исп. и СКРОЗИРАТИ).

Карактеристика глагола ове врсте јесте подударане гласовног лика презентске и инфинитивне основе, које се завршавају на -а, те је за глаголе ове врсте неважно од које се основе граде поједини облици. У процесу грађења облика основе глагола ове врсте се спајају са оном варијантом флексија које имају иницијални сугласник или Ø.

II врста

Овој врсти припадају глаголи са презентском основом на -И. Међу њима је и малобројна група неизведених глагола са инфинитивном основом на -А испред које се налазе -Ч, -Ж, -ШТ, -ЖД или -Ј (ДРЖАТИ, ТРЧАТИ, ЛЕЖАТИ, СТОЈАТИ) и глагол ЋУТАТИ. Затим неизведени глаголи са инфинитивном основом на -Е или -И (ВИДЕТИ, ВОЛЕТИ, МОЛИТИ, ЉУБИТИ, НОСИТИ и др.), као и глаголи изведени помоћу суфикса -Е и -И, међу којима је велики број деноминативних глагола: БИБЕРИТИ, ВОШТИТИ, МАСТИТИ, ЗРАЧИТИ, САПУНАТИ, КОРИЧИТИ, БРАЗДИТИ, ЈУНАЧИТИ, ЗАПОПИТИ, ДАНИТИ, НОЋИТИ, ЧЕЛИЧИТИ, ЗНОЈИТИ СЕ и др. Међу глаголима који су изведени од придева запажа се разлика у семантици у зависности од суфикса Е/И: БЕЛЕТИ и БЕЛИТИ и сл.

Карактеристика глагола ове врсте јесте:

1. Подударност презентске и инфинитивне основе код најпродуктивнијег типа глагола изведених помоћу суфикса -И као и код низа неизведених глагола.
2. У грађењу облика активна је презентска основа.
3. Флексије за грађење облика су варијанте са иницијалним вокалом.

III Врста

Презентска основа глагола треће врсте завршава се на -Е. Инфинитивна основа глагола ове врсте може се завршавати на сугласник, на -А, а такође и на -Е (-ИЈЕ), -У и -И (у случају да се основа и корен подударају). У зависности од крајњег гласа којим се завршава инфинитивна основа, структурног модела и његове продуктивности, у овој врсти се може издвојити неколико подврста.

I подврста. Неизведени глаголи чија се инфинитивна основа завршава на сугласник деле се на 2 типа:

а) Глаголи који у инфинитиву имају суфикс -ТИ. Крајњи сугласник инфинитивне основе може бити: Д, Т, Б, П, З, С. За дате глаголе је карактеристично да инфинитивна основа, која се у облицима аориста лако уочава, у инфинитиву има измењени облик: КРАСТИ — КРАДОХ, ПЛЕСТИ — ПЛЕТОХ итд., али ТРЕСТИ — ТРЕСОХ. У појединим случајевима колебања се примећују и у облику аориста: ДОНЕТИ — ДОНЕСОХ и ДОНЕХ.

б) Глаголи који у инфинитиву имају суфикс -ЋИ. Ова малобројна затворена група укључује глагол ИЋИ и глаголе који су од њега изведени путем префиксације, као и глаголе ПЕЋИ, РЕЋИ, МОЋИ, СТРИЋИ и др. Инфинитивна основа се може завршавати на -Д (глагол ИЋИ и сви од њега изведени глаголи) или -Г, -К (РЕКОХ, ДИГОХ) и само у једном случају -Х (ВРХОХ).

Друга подврста. Глаголи чија се инфинитивна основа завршава на -У (у саставу -НУ). У овој подврсти се могу издвојити следећи типови глагола:

а) Неизведени глаголи несвршеног вида — ТОНУТИ, ВЕНУТИ, ГИНУТИ и сл.

б) Изведени глаголи, такође несвршеног вида — БРИНУТИ, ЧЕЗ-НУТИ, КИСНУТИ и др.

ц) Већину глагола ове подврсте чини продуктивни тип глагола изведених од глаголске основе. То су глаголи свршеног вида, често тренутни — КУЦНУТИ, ВИКНУТИ и др.

Трећа подврста се састоји од неколико затворених група неизведених глагола код којих је инфинитивна основа често једнака корену и које треба набројати:

а) Глаголи са инфинитивном основном на -Е- (-ИЈЕ-): МРЕТИ, ОДУПРЕТИ, ПРОСТРЕТИ.

б) Глаголи са инфинитивном основном на -А-. За ове глаголе је карактеристична алтернација у корену презентске основе — КЛАТИ — КОЉЕМ, СЛАТИ — ШАЉЕМ, ЗВАТИ — ЗОВЕМ, БРАТИ — БЕРЕМ, ПРАТИ — ПЕРЕМ.

ц) Глаголи са инфинитивном основном на -У или -Е који презентску основу проширују инфиксима М, Н, П — НАСУТИ — НАСПЕМ, НАДУТИ — НАДМЕМ, ОТЕТИ — ОТМЕМ, САЖЕТИ — САЖЕМ, ПОЧЕТИ — ПОЧНЕМ, КЛЕТИ — КУНЕМ, ПОПЕТИ — ПОПНЕМ.

Четврта подврста. Ову подврсту сачињавају:

а) Неизведени и неки изведени (непродуктивни модел) глаголи са инфинитивном основном на -А-: ПИСАТИ, ЈАХАТИ, ВЕЗАТИ, ОРАТИ, КРЕТАТИ, ВИКАТИ, ГЛОДАТИ, ХРАМАТИ итд.

б) Глаголи изведени (продуктивни модел) помоћу суфикса ИСА- (најчешће од интернационалних именичких основа): КОНЦЕНТРИСАТИ, БОЈАДИСАТИ и др.

За ову подврсту је карактеристично да се крајњи сугласик презентске основе јавља у ступњу алтернације карактеристичном за резултат јотовања: ПИСАТИ — ПИШЕМ, ЈАХАТИ — ЈАШЕМ, ГЛОДАТИ — ГЛОЂЕМ, МИРИСАТИ — МИРИШЕМ, РЕГУЛИСАТИ — РЕГУЛИШЕМ.

Пета подврста. У њу спадају:

а) Малобројни и затворени тип глагола са инфинитивном основном која је једнака корену: ПИТИ, БИТИ, ЧУТИ и глаголи који су од

њих изведени путем префиксације. Презентска основа глагола овог типа фактички је инфинитивна основа проширена помоћу морфеме *-је*.

б) Глаголи чија се инфинитивна основа завршава на *-А* које улази у састав суфикса *-ВА*, *-ОВА* / *-ЕВА*, *-ИВА*; ПЉУВАТИ — ПЉУЈЕМ, КУПОВАТИ — КУПУЈЕМ, ВЕРОВАТИ — ВЕРУЈЕМ, ВОЈЕВАТИ — ВОЈУЈЕМ, ИСПИТИВАТИ — ИСПИТУЈЕМ, ЗАПИСИВАТИ — ЗАПИСУЈЕМ, итд.

Тако се код глагола треће врсте запажа већа разноликост него код глагола првих двеју врста. Ово је условљено тиме што у трећу врсту улазе архаичне непродуктивне групе које се у граматикама обично срећу као неправилни глаголи.

За трећу врсту је карактеристично следеће:

1. Код већине глагола нема подударности у гласовном саставу инфинитивне и презентске основе.

2. Грађење појединих облика унутар врсте одређено је ужим класификационим поделама (подврста, тип).

3. За целу врсту је заједничко веће учешће инфинитивне основе у грађењу облика.

4. Дистрибуција варијаната наставака зависи од основе од које се граде облици: са презентском основном иду претежно наставци са иницијалним самогласником, а са инфинитивном они са иницијалним сугласником или \emptyset .

У савременом српскохрватском језику се у процесу грађења облика запажа међусобни утицај појединих врста и подврста, нпр.: ШЕТАТИ — ШЕЋЕМ и ШЕТАМ, СИСАТИ — СИШЕМ и СИСАМ итд. Међусобни утицај обухвата и глаголе различитих подврста исте врсте; тако се унутар треће врсте запажа утицај друге подврсте на глаголе свршеног вида прве подврсте: РЕЋИ — РЕЧЕМ и РЕКНЕМ, СЕСТИ — СЕДЕМ и СЕДНЕМ и сл. Међусобни утицај глаголских врста и подврста се не исцрпљује наведеним примерима. Ипак, ови утицаји, који су уобичајена појава у сваком живом језику, нису битни за општу типолошку класификацију.

Изречена гледишта не претендују на то да дају детаљан опис система. Свесно сам изоставила читав низ појединачних појава које се у систем могу укључити или као посебна конкретизација, или у облику набрајања што је, како је већ речено, присутно у сваком граматичком опису. Исказана гледишта могу изазвати поновно разматрање неких поставки које су прихваћене у савременим дескриптивним граматикама српскохрватског језика. Сматрам да су за моје гледиште билге следеће поставке:

а) Одређивање граница морфема код глагола — појам основе и флексије.

б) Зависност која постоји између карактера наставка и гласовног састава основе.

с) Покушај да се утврди однос основа од којих се граде облици у свакој глаголској врсти.

д) Одустајање од појма тип конјугације.

е) Класификација глагола према презентској основи и издвајање подврста које се заснива на: 1) структурном типу глагола и са њиме повезаним односом инфинитивне и презентске основе, 2) карактеру глаголске промене који је условљен датим односом.

Ова класификација узима у обзир продуктивност и непродуктивност појединих група глагола. У њој је узета у обзир претежна већина структурних модела. Њено даље усавршавање може ићи различитим правцима. Један од најинтересантнијих проблема јесте утврђивање утицаја до кога долази између врста према фреквенцији појединих модела у њима и откривање прогресивних група. Ово би могло допринети крајњем упрошћавању класификације.

Т. П. Пойова